

[Christiani.]

sker, deres Forældre og Universitetet for unødige Udgifter.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og til den højtærede Statsminister. Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke har leveret Skygge af Bevis for, at de 20 pCt.s Lønnedgang vilde bringe Virksomhederne i Gang. Naar disse 20 pCt. stadig fremdrages som noget overordentligt uretfærdigt, vil jeg sige, at jeg havde i og for sig foretrukket, om Arbejdsgiverne havde sagt: Vi ønsker bare en à jour-Føring efter Pristallet; den, vi slap i 1928, den tager vi op igen — for at enhver kunde se, at det var rimeligt. Men det vilde blive mere end de 20 pCt.; derfor har jeg for saa vidt kunnet slutte mig til de 20 pCt.

Forholdet er jo det, at naar vi har vor Eksport i Orden, og naar vi har vor Import i Orden, saa er der ikke andre Forhold i dette Land end dem, der forelaa før Krigen, og naar vi da kunde være fuldt beskæftigede, kan vi det ogsaa i Øjeblikket, hvis vi indretter vore indre Forhold, som vi er Herre over, efter de ydre Forhold, som er bestemmende for vor Økonomi, og som vi ikke er Herre over.

Til Slutning vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse læse et Par Linier af Owen D. Youngs Forklaring af, hvorledes disse Forhold har udviklet sig i Amerika. Han siger dette:

„Hvad nytter det at holde Priser og Lønninger oppe, naar det snart viser sig, at der ingen er til at betale Priserne og intet Arbejde til den forlangte Løn.“

Jernbanearbejderne i Amerika havde fastholdt deres Lønninger fra 1929 paa et Niveau af 153 pCt. over Førkrigens ÷ en midlertidig Nedgang paa kun 10 pCt., skønt de Produkter, der skulde køres med, kostede mindre end i 1913. Fragtpriserne fulgte Lønnen, og da Producenterne ikke formaaede at betale disse dyre Takster, indskrænkedes Trafikken, saaledes at Jernbaneselskaberne fra 1929—32 maatte reducere deres Personale fra 1 649 000 til 1 072 000 i Antal og Personalets Totalfortjeneste fra 233 277 000 til 126 469 000 Dollars. Jeg spørger med disse engelske Forfattere: Mon Jernbanefunktionærerne egentlig har haft nogen Fordel af en saadan Lønpolitik?

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Prieme har Ordet for en kort Bemærkning.

Prieme: Jeg vil gerne takke den højtærede Statsminister for hans Tilslutning til min Tanke. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at indenfor den Fagforening, som Statsministeren tilhører, er Forholdet saaledes, som jeg pegede paa. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Statsminister ogsaa indenfor andre Fagforeninger at gøre sin Indflydelse gældende, saaledes at et lignende Resultat opnaas.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har Ordet for en meget kort Bemærkning.

J. Oskar Andersen: Det ærede Medlem Hr. Christiani er aabenbart mere beskeden, end jeg egentlig talt havde formodet efter hans tidligere Udtalelser, idet den Tilslutning, der fra min Side var til hans Tanker, er minimal, undtagen naturligvis paa det enkelte Punkt, at jeg mener, der er en Misère i Øjeblikket, som man skal søge at løse. Men det, jeg i øvrigt har villet fremhæve, var, at jeg tror Tingets Medlemmer vilde være glade, dersom de, der søgte at bidrage til en Løsning af disse Spørgsmaal, virkelig mødte frem med Kendskab til Tilstandene, som de er, ogsaa ved Universitetet.

A. Chr. Christensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at jeg havde haabet, at naar Finansudvalget i Fjor henviste Andragendet fra Digelaget til Landbrugsministeren til Undersøgelse, saa vilde han under en eller anden Form være kommet disse Lodsejere til Hjælp, som maa betale den store Digeskat. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at der skal spares, hvor der er Mulighed for det, men jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister i, at vi fra Venstres Side altid, baade i Tide og Utide, taler om Besparelser og Nedskæringer, men samtidig kræver Tilskud til mangt og meget. Begge Dele lader sig ikke gøre, som den højtærede Minister sagde.

Jeg vilde nu tro, at der alligevel var Steder, hvor der kunde spares. Vi kan f. Eks. tænke paa det kongelige Teater eller Forfatterunderstøttelserne, og der er ogsaa andre Ting. Jeg vilde tro, at den højtærede Minister vilde være enig med mig i, at det er mere produktivt at holde disse Mennesker ved Hus og Hjem end at yde Tilskud til de nævnte Formaal.

Naar der fra Digelaget er sket Henvendelse til Regering og Rigsdag, er det, fordi